

Nr 59.

Uppläst och godkänd i Första kammaren den 13 april 1912.
» » » i Andra kammaren den 13 april 1912.

Riksdagens skrifvelse till Konungen angående rätt för pensionerad ordinarie järnvägspersonal till fribiljetter för visst antal resor å statens järnvägar.

(Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 3.)
(Andra kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtanden nr 2 och 4.)

Till Konungen.

Uti tre särskilda inom Riksdagen väckta motioner har gjorts framställning, att åtgärder måtte vidtagas för att bereda pensionerade tjänstemän vid statens järnvägar fribiljetter för resor å nämnda järnvägar.

Enligt hvad Riksdagen inhämtat har uti den nya pensionslagen för statens järnvägstjänstemän af den 4 juli 1910 vid bestämmande af pensionsbeloppen hänsyn ej tagits till den förmån af fria resor, som tjänstemännen före inträde i pensionsåldern åtnjutit.

Vid öfvervägande af hvad i detta ämne förekommit synes det Riksdagen, som om skäl föreläge för en utredning i fråga om möjligheterna att bereda den pensionerade järnvägspersonalen fribiljettsrätt med lämplig begränsning.

Ostridigt skulle en dylik förmån vara af stort värde för den ifrågasvarande personalen. Detta icke blott ur ekonomisk synpunkt, utan ock för bevarandet af ett utaf de uttjänta järnvägsmännen värderadt samband med det verk, de tillhört. Och anser Riksdagen den omständigheten, att de pensionerade järnvägsmännen icke helt och hållet blefve beröfvade en inom det verk, de tillhört under hela tjänstetiden, åtnjuten och för detta verk alldeles speciell förmån, på intet sätt kunna anföras

som stöd för anspråk på samma förmån från andra pensionerade stats-tjänare.

Såsom stöd för meddelande af här afsedda fribiljetter kan äfven åberopas exemplet från Danmark och Norge, där sådana fribiljetter uti ifrågavarande fall utfärdas i stor utsträckning.

Riksdagen kan ej heller finna, att det ifrågasatta medgifvandet, om det ej utsträcker för långt, skulle kunna i nämnvärd mån ogynnsamt påverka inkomsterna af statens järnvägstrafik. Dels är pensionärernas antal ringa och deras pensionsålder inträder jämförelsevis sent, dels torde en stor del af dem för öfrigt af ålder och sjukdom eller af ekonomiska skäl ej kunna företaga några resor, hvartill kommer, att den inskränkning i fribiljettsrätten lämpligen kan göras, att ifrågavarande biljetter icke finge användas å vissa snabbgående och starkt anlitade tåg liksom möjligen ej heller vissa dagar af året, då trafiken vore särskildt stor.

Vidkommande frågan, i hvilken omfattning fria resor lämpligen må beredas i förevarande fall, har Riksdagen ej förutsatt, att sådan förmån skall sträcka sig längre än till rätt att årligen erhålla fribiljetter för två resor fram och åter, men Riksdagen anser förevarande fråga böra göras till föremål för utredning genom Eders Kungl. Maj:ts försorg.

På grund af hvad sålunda anförts får Riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes verkställa utredning, huruvida och i hvad mån pensionerad ordinarie järnvägspersonal bör erhålla fribiljetter samt där-efter vidtaga de åtgärder, hvartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 13 april 1912.

Med undersåtlig vördnad.
